

[Rytter.]

man faar de paagældendes Lønningsforhold ordnet, for deres Lønninger maa jo sættes i et vist Forhold til de nuværende Embedsmænds, Dommeres og Politimestres, og da Lønningerne for Politimestre desværre er meget daarlige, vil det blive vanskeligt at faa Fuldmægtigenes Lønninger ordnet paa en tilfredsstillende Maade. Jeg haaber imidlertid, at det skal lykkes, men før at faa tilstrækkelig Tid dertil tror jeg for mit Vedkommende, at vi gør bedst i at udskyde Ikrafttrædelsesdagen til et noget senere Tidspunkt end det, den højtærede Justitsminister har foreslaaet.

Derimod er den Ændring, som den højtærede Minister har foretaget i det tidligere Forslag, af en saadan Beskaffenhed, at jeg synes, vi maa kunne gaa ind paa den her i Tinget. Det er nemlig kun den, at den Bemyndigelse, som Justitsministeren tidligere har haft til at udvide Antallet af de Sager, der kan forelægges Embedsmændene til Udførelse, falder bort. Derved begrænser den højtærede Justitsminister de Sager, som kan udføres paa Dommerkantorerne, men samtidig har Justitsministeren foreslaaet en Udvidelse ved Formuleringen af første Stykke af § 4 ved udtrykkelig der at tilføje

„den rent formelle Affattelse af Skøder, Pantebreve og andre retslige Dokumenter, derunder Testamenter“.

Disse Ord „andre retslige Dokumenter“ medfører efter min Mening, at det er med Rette, Justitsministeren har slettet den Bemyndigelse, det tidligere Forslag gav Justitsministeren til at udvide Omraadet.

Lovforslaget skal nu formentlig henvises til et Udvalg, og jeg haaber, at Behandlingen der maa gaa let og hurtigt, saaledes at vi kan faa Lovforslaget sendt over til Folketinget, saa at det endelig kan lykkes at faa dette Lovforslag gennemført. Det forekommer mig at være nødvendigt for at faa Orden indenfor Retsplejen, at der skarpt adskilles mellem de Tilfælde, hvor en Embedsmand optræder privat, og hvor han optræder offentligt, idet dette Forhold, som sagt, har vist sig at medføre uheldige Resultater udenfor København.

Josiassen: Som allerede bemærket er dette Lovforslag velkendt i det høje Ting, og det er ikke saa underligt; naar et Lovforslag har holdt 25 Aars Jubilæum, maa man jo have stiftet Bekendtskab med det. Allerede i 1901—02 begyndte man at røre ved dette Spørgsmaal, og det har ogsaa i de senere Aaringer været stærkt fremme

baade i dette høje Ting og i det andet høje Ting. Af den socialdemokratiske Justitsminister, Steincke, blev det forelagt ikke mindre end tre Gange. Den 6. April 1925 blev Forslaget fremsat her. Det blev den Gang bebrejdet den daværende Justitsminister, at Forslaget ikke var bilagt med Oplysninger om den økonomiske Side af Sagen, og dette førte til, at den samme Minister i Begyndelsen af Samlingen 1925—26, den 6. Oktober, atter fremsatte Lovforslaget, bilagt med de ønskede Oplysninger om, hvor store Udgifterne vilde blive ved Reformens Gennemførelse. Det lykkedes denne Gang at faa Lovforslaget i Udvalg, men det maa rigtignok siges, at man højligt maatte forbyes over den Behandling, det fik under den socialdemokratiske Ministers Regime. Den daværende Formand for Udvalget havde en vis Evne til at forhale Sagen, og først efter 4 Maanedes Forløb lykkedes det at faa Formanden til at indkalde til et Udvalgsmøde. Det førte ikke til meget, og Resultatet blev naturligvis, at Lovforslaget ikke nød Fremme. I 1927, da Venstres Justitsminister, det nuværende 7de tingvalgte Medlem (Rytter), fremsatte Lovforslaget, gik det lidt mere villigt — af hvilken Grund skal jeg lade være usagt. Man har jo før oplevet, at man har bestræbt sig for at forhale Gennemførelsen af de socialdemokratiske Ministers Lovforslag. Da Lovforslaget blev fremsat i 1927, var det ligeledes bilagt med Oplysninger om den finansielle Side af Spørgsmaalet, Oplysninger, der var i nøje Overensstemmelse med de af Justitsminister Steincke fremlagte Oplysninger. Lovforslaget blev vedtaget her den 31. Marts 1928 med 48 Stemmer mod 7. Der var altsaa tre Partier, som var enige om det. Nu udtaler den ærede Ordfører for Venstre i Dag Haabet om, at det foreliggende Lovforslag maa faa en let Gang gennem det høje Ting, og jeg kan paa mit Partis Vegne slutte mig til denne Udtalelse. Jeg ønsker, at den nuværende højtærede Justitsminister maa have Held til at løse dette Spørgsmaal, som har ligget for i saa mange Aar, og jeg tror ogsaa, at det, som allerede anført af den ærede Ordfører for Venstre, vil vinde Forstaaelse og Tilfredshed ude blandt Befolkningen.

Jeg skal ikke komme ind paa de Forhold, der i Øjeblikket hersker med Hensyn til de private Forretninger, som de Fuldmægtige, der er ansat paa Dommerkantorerne, udfører; det Spørgsmaal er saa gennemdrøftet, at det ikke vil være nødvendigt at komme ind paa det. De tre første